

Aldersrente udbetalt i denne Kommune, blev han i allerhøjeste Grad forbavset over, at han kunde faa saa meget — han havde nemlig boet en Tid som Enkemand i den anden Kommune —, og spørger derfor, hvorledes det kan gaa til, at han faar saa stort et Beløb. Han faar da at vide, at det er, fordi de ude i den første Kommune slet ikke har benyttet Loven, saaledes som den kunde benyttes, idet det gode Sogneraad selvfølgelig har sparet de ekstra 25 pCt., som det kunde give ham, puttet dem i Kommunekassen og ladet Manden leve saa fattigt som vel muligt. Han faar altsaa først, da han kommer til min Kommune, det, han skal have, plus de 25 pCt. som Enkemand. Man kunde nævne mange Eksempler paa, at Landkommuner ikke benytter Loven i saa vid Udstrækning som muligt, ikke benytter sig af de Rettigheder, som Indenrigsministeriet ved Cirkulærer har givet dem, og saaledes vil det selvfølgelig fremdeles gaa. Det er derfor ganske hen i Vejret nu at vedtage en Lov, som stiller de gamle ringere, end de i Forvejen er stillet.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det af os stillede Ændringsforslag om en anden Affattelse af Lovforslaget, det samme, som blev stillet i det høje Folketing. Jeg er aldeles ikke i Tvivl om, at adskillige ærede Medlemmer af dette høje Ting, ogsaa udenfor vort Parti, kan se, at det vilde være rigtigt at føre vort Forslag ud i Livet. Det er ikke, fordi det er saa storartet, men det er i alt Fald betydeligt bedre end det, Flertallet foreslaar. Jeg kunde saa meget bedre tænke mig, at vort Forslag nu kunde faa Tilslutning fra andre Partier, som alle Partier i dette høje Ting dog i sin Tid har været enige om det; den Tid, der er gaaet, siden der var Enighed om Lovforslaget, er ikke saa forfærdelig lang, at man ikke skulde kunne huske det. Selv om man tager Kronens Stigning i Betragtning, er Tilstanden for de gamle ikke forbedret, i alt Fald ikke i den Grad, som man vil give det Udseende af. Det foreliggende Lovforslag sætter ved de kolossale Føringelser, det indeholder, og som jeg paaviste ved første Behandling, Aldersrenten ned til en ganske uanstændig og uforsvarlig Sum. Jeg maa derfor paa det mest indtrængende anbefale mit Partis Ændringsforslag og bede ærede Medlemmer, der i sin Tid var enige med os, om nu at stemme for det.

Veistrup: Da det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]), som er mit Partis Repræsentant i Udvalget,

er forhindret i at være til Stede, skal jeg tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger paa Partiets Vegne. Jeg skal begynde med at anbefale mine Meningsfæller at stemme for følgende af Flertallet eller Udvalget stillede Ændringsforslag: Nr. 2, 3, 4, 7, 9, 10, 11, 12 og 13 og skal derefter ganske kort motivere de af det radikale Mindretal stillede Ændringsforslag. Der er for det første Ændringsforslag Nr. 1, som jeg ikke er af nogen særlig indgribende Karakter, idet det gaar ud paa i § 1 at stryge Ordene: „svigtende Helbred eller andre ganske“, hvor der er Tale om at give Aldersrente til Personer, som ikke er fyldt 65 Aar. Vi mener ikke, at denne Skærpelse er nødvendig, men at man kan blive staaende ved den nuværende Ordning, efter hvilken en saadan Rente kan gives, „hvor særlige Omstændigheder taler derfor“.

Ændringsforslag Nr. 5 drejer sig om de Rentebeløb og øvrige Hjælpemidler, som vi mener det nødvendigt at stille til Raadighed for de gamle. Der er i Virkeligheden ikke noget stort Svælg mellem de forskellige Opfattelser angaaende Rentens størrelse, ja, jeg er endda tilbøjelig til at tro, at hvis der kun var Tale om de forskellige Sæts, vilde vi være i Stand til at opnaa Enighed, Socialdemokratiet indbefattet. Hvis det ikke var andet, det drejede sig om, vilde jeg tro, der kunde opnaas Enighed indenfor Landstinget. Men der er jo andet end Sætsene. Mit Parti har ment, at der burde sikres de gamle noget yderligere udover, hvad de faste Sæts betinger. Ingen kan jo være blind for, at selv om man tildeler de gamle Mennesker, der kommer ind under Lovens Bestemmelser, den fastsatte Rente, kan der blive Masser af Tilfælde, i hvilke man faktisk bliver nødt til at paakalde anden Hjælp, og naar denne anden Hjælp ikke kan ydes i Kraft af Lovbestemmelser, har man jo ikke andet at gøre end at henvisse til den private Godgørenhed. Nu ringeagter jeg paa ingen Maade den private Godgørenhed, tværtimod, jeg respekterer den overalt, hvor den viser sig, men det forekommer mig, at man ikke vil kan bygge en Lovgivning eller dens Forudsætninger paa privat Godgørenhed, og det forekommer mig, at man næsten nødes dertil, hvis man ikke vil gaa videre end herforeslaaet. Lad mig f. Eks. nævne den laveste Sæts, Lovforslaget indeholder, 378 Kr., eller jeg kan ogsaa nævne den laveste Sæts, som mit Parti foreslaar, 402 Kr. — Forskellen er jo ikke saa stor, det er kun 24 Kr., det drejer sig om. Dersom man nu regner med, at for